

AKI EGGYEL NEM ÉR FÖL

*Ha vinnyogva csúszkász a porban,
Ha bögsz mint elrakott gyerek,
ellenséged úgy kérleled —
nem sajnáltalak volna jobban.*

*Ha — botcsinálta gladiátor —
a rád éheztetett vadak
ellen viaskodol magad,
nem féltenelek a haláltól.*

*De így? Mintha a primitívek
vérivó bálványja előtt
állnék. Mivé rontott a gög?
Mily szörnyeteggé merevített?*

*Fegyvert akármilyet megenged
a veszély, az önvédelem —
De mi ez az embertelen
közöny, a kövé vált tekintet?*

*Hát te kitörtél a veszélyből,
meg is sokszoroztad magad:
isten lettél, pap, áldozat;
három, aki eggyel nem ér föl.*

MIT CSINÁL A FIÚ?

*Mit csinál a fiú,
ha megvénült apja a csődületben
maszatos szavakkal, illetlen
mozdulatokkal neveltséget kelt
és botrányt kavart?*

*Karon fogja, hazavezeti apját.
Szégyenkezik és szomorú miatta.*

*Mit csinál a fiú,
ha bátyja a kocsmában részegen
hentereg részegek lenéző röhejében,
megalázza magát egy korty potya borért?*

*Elkergeti, tán meg is üti bátyját.
Szégyenkezik és szomorú miatta.*

*Mit csinál a fiú,
ha barátja valódi sebekért kapott
érmét az ócskaviacon vesztegeti s
hetvenkedik eközben kitalált érdemekkel?*

*Elébe áll és rákiált: „Hazudsz!”
Szégyenkezik és szomorú miatta.*

*Se fiad, se öcséd, se barátod —
Karon nem foghatlak, haza nem vihetlek,
el nem kergethetlek, pofon nem üthetlek,
rád nem kiálthatok.*

Szégyenkezem és szomorú vagyok.

IN MEMORIAM

*Két lecsapó villám között középen
— mint kapufák közt — az aknák ívét
figyelted, hogy a végzetet kivédd.
Azt mesélték: látványosan vetődtél.*

*Te nagy kapus, te örök mókamester,
azóta sincs a játékban szünet.
Rossz tréfa, hogy a világ nélküled
játssza gyötrelmes-vad játékait.*

*Rólad emlékeztén barátod
ujjai közül kiesnek a szabályok.
De hát magamról is múlt időben beszélek,
Én se támadtam fel halottaidból.*

SINKA ISTVÁN

ÖZVEGYEK HÁZA: NAGYKÖRSZIGET

(RÉSZLET)

*Károgva szállt az ősz serege
a ködben: loncsos varnyúcsapat,
szárnyuk suhogott,
övék volt a tér,
a szelek követlen országútja,
hol a jel-szekér,
a holt csillag át-átszalad.
S övék volt a köd belseje
s tollukon az őszi csatak.
De enyém volt a szomorúság,
az esőlé, mi összeszaladt
a kátyúkban, s enyém a sár
csizmám szegény talpa alatt.
S bármerre néztem: mindenütt
nyirkaival ölelt a táj.*

*Bokrok ágán köd csepegett,
rített a vicsak: ős-sírás volt;
és a bogarak és az egerek
a föld melegébe levonultak
s onnan lesték a sírásót:
novembert, ki
hetes esőnek
kíséretével jött bajnak,
gondnak, pusztatószítőnek.
A szalmaboglyák megbarnultak.
Az ősz, a köd leült melléjük,
s napról napra ellopokosta*

*a szalmaszínt, úgy tűnt el a szökeségük.
Hangyabolyok kis dombjai
ázottan, sárosan
védték a bolyt.
S fölöttük pár vadvirágkóró
roskadtt átmosan, halálosan,
s egyiken, másikon
őszi lobogó
csüngött: pókhálók lucskos rongyai.
A pusztta fáradt volt,
és csepegő köd volt, csüggedés,
avarló gyepek. S a következő napok*

[nevét

*fájt a szájnak kimondani.
S ahol a búzaföld
és a lompos rét
egybe folyt: a ködös világban
ott álltam egyedül,
magam, kopasz kezemmel,
belül az éhes kis suhanc,
s kívül az ázott őszi ember.*

*Fáknak s bokroknak
jélkaréja
nagy körben fogott körül
egy hallgatag pusztaságot,
volt az talán úgy száz köbölnyi.
Mintha valami holt planéta*